

endnu ikke er endelig afklarede for de forskellige grupper af de forebyggende institutioners personale, har man imidlertid ikke ment på nærværende tidspunkt nærmere at kunne fastsætte kravene til uddannelsen“, forekommer os ganske uforståelige, for såvidt de også skal omfatte børnehøveduddannelsen.

Landstingsudvalget er næppe ukendt med de to udvalgsbetænkninger, som i august 1947 og maj 1949 udsendtes henholdsvis om børnehøved- og fritidshøveduddannelsen som resultat af ialt 3 års forhandlinger mellem undervisningsministeriet, embedsmænd fra socialministeriet og forstanderne for børnehøvedseminarierne om de retningslinier, hvorefter disse uddannelsesgrene i høvedsagen bør tilrettelægges.

Med dette arbejdes afslutning og en tilskudsordning, som er tiltrådt af finansministeriet og er sat i funktion, mener vi, at der både er sikret børnehøveduddannelsen den „forsvarlige standard“, „klare regler“ og et tilfredsstillende grundlag for vort arbejde.

Vi må derfor på samtlige børnehøvedseminariers vegne på det bestemteste tage afstand fra tanken om en ændring af vort ressortforhold, og vi vil være meget glade for eventuelt at få anledning til mundtligt overfor landstingsudvalget at gøre nærmere rede for vore synspunkter.

Med megen agtelse

Inge Oldenburg,
Fröbel-Højskolen,
København.

Jens Sigsgaard,
Fröbelseminariet,
København.

Georg Christensen,
Kursus f. småbørnspædagoger,
København.

Ragnhild Hoff,
Nordisk Montessorikursus,
København.

Margrethe Christiansen,
Jysk Børnehøvedseminarium,
Aarhus.

Marie Benedicte Gregersen,
Social-pædagogisk seminarium,
Aarhus.
